

Geen woord, geen geluid, of gij zijt dood. (Blz. 291).

Daks stapte voort in de richting, die de Hindoe hem had aangewezen en die langs een paar breede straten naar het plein voor het Victoriastation leidde.

Hij wandelde kalm en naar alles kijkend, als een vreemdeling die voor het eerst eene stad te zien krijgt en veel tijd over heeft om ze in al haar onderdeelen in oogenschouw te nemen.

Zoo kwam hij op het Statieplein, vertoefde daar lang, ging zelfs de spoorhal bezichtigen, schreed verder langs eenige andere straten, keerde weer op zijne stappen terug, en bleef zoo wandelen tot den middag, zonder dat iemand het woord tot hem richtte...

Dan begaf hij zich naar het hotel...

Khornor had hem steeds opgevolgd en daar

Daks bij het binnentreden van het gasthof driemaal niesde, schoot de Hindoe achter hem binnen.

— Laat ons nu maar ontbijten, zei Daks, en wijs me dan een paar andere straten aan, langswaar ik straks kan kuieren.

Ik geef het niet op: ik geloof dat mijn plan goed is en ik heb zoo'n voorgevoel, dat me zegt dat ik gelukken zal.

— Dan moet het gelukken, sprak de Hindoe met overtuiging... Een voorgevoel bedriegt den mensch nooit...

— Ik hoop het, zei Daks.

Nadat ze ontbeten hadden wandelde de detective weer de stad in, langs de nieuwe wegen hem door Khornor aangewezen.

Zoo kwam hij weer op het Statieplein en

stond weer het groote gebouw aan te gapen, toen een man naast hem kwam staan, eenige malen Daks aankeek, en dan eindelijk vroeg:

— Mijnheer is vreemdeling?

Het was alsof een electrische schok door heel het lichaam van Daks voer.

Hij voelde op dit oogenblik zeer wel, zonder zich rekenschap te kunnen geven van de wijze waarop hij dien indruk ontving, dat die man hem den Rosse zou doen terugvinden, dat die iets van het verdwijnen van zijnen makker wist.

Hij staarde den kerel aan en nu had hij de verzekering dat deze hem op het spoor van den Rosse zou brengen.

De mensch moet over talrijke krachten beschikken, welke wij nog niet kennen, of liever die wij nog niet kunnen ontleden.

Zeker is het, dat we van buiten vele indrukken ontvangen zonder dat we weten hoe ze ons toekomen, als het ware voortgezet door een telegraaf zonder draad, van het eene menschelijke wezen naar het andere.

Dat noemen we over 't algemeen het voor gevoel, dat wezenlijk bestaat, zonder dat we weten waar het vandaan komt.

De man, die naast Daks stond, vroeg hem dus:

— Mijnheer is vreemdeling?

— Ja, antwoordde onze reiziger, ja, en Mijnheer is Hollander, volgens zijn engelsch te oordeelen.

— Zooals ge zegt... En u?

— Een zuivere Vlaming, zoo zette Daks de samenspraak in het vlaamsch voort...

— Het doet me danig veel plezier een landgenoot aan te treffen.

— Mij niet minder!

— Mag ik mij even aan u voorstellen?

— Ik zie geene reden om u dat te weigeren.

— Wisten van Zaaibergen Bomhals.

— Aangenaam...

— Mag ik ook weten wie u is.

— Ik reis incognito... U wil ik echter wel zeggen wie ik ben, maar ge maakt er geen gebruik van.

— Dat is beloofd.

— Graaf Daks van Gheel-Merxplas, zei Daks met den grootsten ernst.

— Zeer vereerd, Mijnheer de graaf...

— Incognito!

— Inderdaad... Ik zal dan kortweg zeggen: Mijnheer Daks.

— Goed zoo... Incognito doe ik me altijd zoo noemen.

— Mag ik u een glas whisky aanbieden?

— Met plezier.

De beide mannen traden in een drankwinkel en bleven daar eenige oogenblikken met elkaar praten.

— Gij boezemt mij vertrouwen in, zei Daks, en ik zou u wel willen vragen mij een grooten dienst te bewijzen.

— Beschik over mij.

— Gij kent Bombay goed?

— Dat wel.

— Ik zou een koopman willen vinden, dien ik mag vertrouwen, om hem eenige kostbare diamanten te verkoopen.

De oogen van den Hollander blonken, één stond slechts, maar Daks had het toch opgemerkt.

— Hij bijt, zoo dacht hij.

— Dat kon niet beter vallen, antwoordde de man. Ik heb een vriend, dien ik telkens ik te Bombay kom bezoek, en die handel drijft in diamanten... Hij heeft geen winkel, maar doet groote zaken... Als ge 't verlangt, breng ik u bij hem.

— De vraag is of hij zulke kostbare steenen zal willen afkoopen.

— Zeker, als hij er maar profijt kan bij vinden... Bedingt ge eene zoo groote som...

— Driehonderd duizend frank, zei Daks.

Weer kwam er eene schittering door den blik van den Hollander gebliksemd...

Weer had Daks dit opgemerkt.

— Laat ons gaan, zoo sprak hij.

Toen ze buiten den drankwinkel kwamen, bemerkte Daks op eenige meters afstand Khornor, die met een drietal Hindoes stond te praten en hun bevelen scheen te geven...

De vreemdeling leidde Daks langs denzelfden weg, dien hij den Rosse had doen volgen.

Zoo kwamen ze aan de woning der oude vrouw, waar ze na het geheimzinnig geklop werden binnengelaten.

De Hollander ging voor hem, wat Daks de gelegenheid gaf een blik van verstandhouding te wisselen met Khornor, die met een anderen Hindoe op dat oogenblik voorbij het huis stapte.

Achter den vreemdeling besteeg Daks de ladder die tot trap diende.

Zij traden in het kleine vertrek, waar de vensters potdicht gesloten waren.

Op den grond brandde het lampje en in den hoek van het kamertje stond de kleine Hindoe weer als een steenen beeld.

— Rookt gij soms opium? vroeg de Hollander.

— Nooit.

— Hebt ge 't nimmer beproefd?

— Neen!

— Gij hebt ongelijk: het geeft een zoodanig fijn genot, dat ge 't na de eerste maal niet meer zoudt kunnen laten.

— Juist daarom wil ik er niet mede beginnen.

— Zooals ge verkiest... Ga dan toch even zitten, terwijl ik mijnen vriend ga verwittigen... Hij woont hier in de buurt en zal zoodadelijk hier wezen...

— Neen, zei Daks, ik houd niet van zitten.

— Mij goed, als ge maar eenige oogenblikken geduld gelieft te oefenen.

En tot den kleinen Hindoe:

— Maak de pijpen klaar... Mijnheer zal misschien wel van gedacht veranderen...

Hij verliet het vertrek.

Daks hoorde hoe hij de trap afdaalde en de woning verliet.

— Ik geloof, zoo dacht Daks, dat het nu tijd begint de worden om te handelen.

De man is een schurk, dat lijdt geen twijfel.

Hij heeft mij willen bedwelmen met zijn opium, om me daarna te plunderen en wellicht te dooden.

Nu hij bemerkt dat ik niet in dat lokaas bijt, zal hij wellicht een paar medeplichtigen gaan vinden om mij met geweld te berooven.

Ik zal dus wel doen Khornor op het tooneel te doen verschijnen...

Met ons beiden zullen we wel in staat zijn de plannen van den deugniet te vrijdelen...

Terwijl de kleine Hindoe op den grond neergebukt zat en het kistje met opium te voorschijn haalde, trad Daks naar een der venstertjes, schoof de gordijn weg, opende het raampje en keek in de straat.

Tegen den gevel van het overstaande huis lag een Hindoe uitgestrekt, het hoofd op de armen, en scheen rustig te slapen.

Zou dat Khornor zijn?

En zou hij nu toch den Hindoe doen optreden?

Als de Nederlander nu eens geen booswicht was en werkelijk met eenen koopman terugkwam.

Dan zou men hem alles uitleggen en de

man zou wel begrijpen dat Daks aldus handelde.

Maar hij is een booswicht, fluisterde eene inwendige stem, en hij weet waar de Rosse zich thans bevindt...

Daks niesde driemaal, zeer luid...

De Hindoe sprong recht, als door eene veer bewogen, keek even naar het raam, waar Daks zijn hoofd vertoonde en liet dan een schrill gefluit hooren, als dat van eene locomotief.

Aan den hoek der straat vertoonden zich een zestal Hindoes, die kwamen toegesmeld...

In de straat bleef alles rustig...

— De gouverneur heeft de verdiensten van Khornor niet overdreven, dacht Daks... Hij is op versterking bedacht geweest. Als die vervloekte Hollander nu maar niet verschijnt... Dan was alles verloren!...

De Hindoe klopte driemaal op de deur der woning, zooals hij het den vreemdeling had zien doen...

De vrouw opende...

Khornor sprong op haar toe, greep haar bij de keel en zei met doffe stem:

— Geen woord, geen geluid, of ge zijt dood.

De andere Hindoes traden achter hem binnen en sloten de deur.

— Doorzoek het huis, zei Khornor, en bindt al wat hier levend te vinden is...

De mannen verspreidden zich in de woning en Khornor liep de trap op en het vertrek in, waar Daks zich bevond...

— De oude vrouw ligt gekoord en met gebonden mond in hare krocht, zoo sprak hij... Ik heb het huis doen doorzoeken. Wat is er nog te doen?...

— Niets voor het oogenblik...

Eén voor één kwamen de Hindoes melden dat er geen mensch in heel de woning te vinden was.

Op dit oogenblik wilde de kleine Hindoe, die met het klaarmaken der opiumpijpen gelast was, uit het vertrek sluipen.

Khornor greep hem bij den nek en wierp hem terug in de kamer, waar hij vrij onzacht tegen den wand terecht kwam.

— Als ge u nog durft verroeren, zei de dienaar van den gouverneur, smijt ik u door het venster.

De kleine hield het zich voor gezegd en bleef weer als een steenen beeldje in den hoek van het vertrek staan.

Er werd driemaal op de straatdeur geklopt.

Khornor stak even zijn neus buiten het raam, zoodat niemand van beneden hem zien kon, en zei tot Daks:

— Drie zijn er.

— De vreemdeling die bij mij was ook?

— Ja.

— Laat hen binnen... Dan doet gij hen vastgrijpen en stevig binden.

— Dat zal gebeuren.

De deur werd geopend en zonder het minste wantrouwen te koesteren traden de Hollander en zijne mannen in de woning.

Op een omzien lagen ze op den grond te spartelen en een oogenblik later waren ze gekoörd en gebonden.

— Brengt nu dien lieven Mijnheer Bombergen van Zaaihalzen naar boven, riep Daks.

Zijn bevel werd onmiddellijk uitgevoerd.

— Goeden dag mijn waarde en gediensstige heer... Hoe stelt gij het?

— Ik zou wel eens willen weten wat dat beteekent? kreet de Hollander... Zijt gij een bandiet, een roover?

— Ik mag u verzekeren, mijn beste heer, dat gij het heel en al mis voor hebt... Ik heb integendeel een groot gedeelte van mijn leven doorgebracht met bandieten en roovers bij de lurven te doen grijpen... En ik ben daar nu weer mede bezig.

— Ge neemt mij toch niet...

— Niet te haastig, waarde heer van Halsbommen Zaaibergen van Wisten, ik weet op het oogenblik niet al te best waarom ik u heb doen koorden en wat ik u mag aanwrijven, maar, ik zal het spoedig weten, dat verzeker ik u... En zijt ge inderdaad een braaf menschelijk schepsel en is de koopman waarvan gij hebt gesproken wezenlijk bij u, dan zal ik u met zeer veel en oprechte verontschuldigen van uwe boeien doen bevrijden.

De Hindoe, die bij de andere overvallen kerels gebleven was, kwam in het vertrek en fluisterde Daks eenige woorden toe.

— Dat is erger, zei Daks tot den Hollander, die met groote vrees in de oogen naar den Hindoe keek, dat is erger voor u, mijn beste van Wistbergen van Zaaibommen...

Mijn vriend hier komt me zeggen dat er tuschen uwe makkers hier beneden geen koopman te vinden is...

Neen, ge hoeft niets te antwoorden, wijl ik u voor 't oogenblik niets vraag.

Alleen wensch ik te weten waarom die kerels van kop tot teen gewapend zijn, met re-

volvers en dolken, en degelijk van koorden en propfen voorzien?

Is dat om handel met mij te drijven?

Ge weet nu niets te antwoorden?

En zich tot den Hindoe wendend:

— Ga eens zien of die brave heer van Bomhalzen soms ook niet bewapend is als een fort...

De Hindoe doorzocht de zakken van den Hollander en haalde een boxijzer, een dolk, een mes en een revolver te voorschijn.

— Een echt krijgsarsenaal, zei Daks...

— Ik moet u doen opmerken, sprak de Hollander, dat ge hier te Bombay niet ongewapend op straat kunt komen... En wilt ge me nu eens zeggen, waarom ge mij hier hebt overvallen?

— Als ge eens begint te vertellen waarom gij mij naar deze kamer hebt gebracht.

— Om opium te rooken.

— En als ik bedwelmde zou wezen om mij te plunderen en te dooden, zooals ge met de andere vreemdelingen hebt gedaan, die in den laatsten tijd te Bombay verdwenen zijn!

— Ik!

— En zooals gij hebt gedaan met den Rosse, die in uwe klauwen is gevallen.

De Hollander werd bleek als een lijk.

Dat was voldoende voor den scherpziende detective.

Hij wist nu genoeg, maar besloot ineens een grooten slag te slaan.

Hij trok zijnen revolver en richtte den loop op het hoofd van den Hollander.

— Zeg mij dadelijk wat gij met den Rosse hebt gedaan, kreet hij, of ik brand u door den kop!

— Ik heb niemand...

— Ge hebt nog een halven minuut tijd om mij alles te zeggen, en hebt ge dan niet gesproken, dan maakt ge kennis met mijne kogels, want ik weet alles.

— Wat weet ge?

— De oude heks hier heeft alles bekend!

Die woorden maakten den indruk dien Daks er van had verwacht.

De Hollander begon over al zijne ledematen te beven.

Zijne tanden klapperden.

— Als gij alles weet, dan moet ik u niets zeggen, stotterde hij eindelijk.

— Zoo versta ik het niet... Ik verlang uit uwen mond breedvoerig te vernemen wat er gebeurd is... Ge hebt den Rosse hier gebracht

of liever hier gelokt... En wat is er daarna voorgevallen?

— Hij heeft opium gerookt.

— Dat weet ik.

— En door het rooken bedwelmd geraakt.

Ik heb hem dan alles ontnomen wat waarde had, niet veel, dat kan ik u verzekeren, en ben dan heengegaan.

— Ge liegt!

— Ik zeg de waarheid.

— En ik zeg u dat ge liegt... Nog een second en ik schiet u door den kop.

— Ik vergat er bij te voegen dat de oude heks mij hier beneden een pond heeft gegeven, als ik aan niemand mededeelde dat de jongen hier in dat huis is gebleven.

— Ha!

— Meer kan ik u niet zeggen.

— Dat zullen we zien.

En tot den Hindoe:

— Voer dien kerel weg en breng de oude tooverknol naar boven.

Onmiddellijk werd gedaan wat hij bevolen had.

— Vraag eens aan dat leelijke spook wat zij met den jongeling heeft gedaan.

De Hindoe stelde de vraag.

Het wijf gaf geen antwoord.

Hier ook zullen we met groote middelen moeten te werk gaan, dacht Daks.

— Zeg haar, zoo sprak hij, dat ik haar eenen kogel door den arm zal zenden, om haar tot spreken te dwingen, en doe haar opmerken dat ze twee armen en twee beenen bezit...

De Hindoe bracht deze woorden aan de oude over.

Hare oogen rolden wild in hunne kassen heen en weder, doch zij sprak geen woord.

— De oude knol geeft geen antwoord, kreet Daks... Ze rekent er op dat ik mijne bedreiging niet zal ten uitvoer brengen... Ze heeft misschien gelijk, maar dat zal ik haar nu juist wel niet zeggen!... We zullen eens zien of ze zoo sterk zal blijven.

Hij boog zich over de vrouw en plaatste den loop van zijn revolver op haren arm.

— Zeg haar, dat ze nog vijf seconden heeft om te antwoorden en haar arm doorboord word als ze dan niet gesproken heeft.

De Hindoe herhaalde weder die woorden in zijne taal.

De oude zag nu in dat het ernst was en zei:

— Ik zal alles zeggen.

— Zij zal spreken? vroeg Daks.

— Ja, antwoordde de Hindoe.

Met deze laatste als taalman had het volgende gesprek tusschen Daks en de oude vrouw plaats:

— Wat hebt gij gedaan met den rossen jongeling, die door den blanke werd geplunderd en dan hier gelaten tegen betaling van een pond?

— Hij is heengegaan.

— Ge zegt de waarheid niet.

— Ik weet niets anders.

— Ge wilt mij dus wijsmaken dat gij den blanke een pond hebt gegeven, om den Rosse hier te laten heengaan.

Ik zou dat gelooven als mijn vriend terug naar ons hotel was gekeerd, maar wijl zulks niet het geval is, gaat ge me zeggen waarom gij dat pond aan den Hollander hebt geboden, en hem hebt doen beloven niet te zeggen dat de jongen hier gebleven is... Waar is hij?

Hij drukte opnieuw zijn revolver tegen den arm der oude aan en haalde den haan over.

— Niet schieten! riep de vrouw.

— Antwoord dan.

— Ik heb hem verkocht.

— Wat heeft ze? vroeg Daks, die niet al te wel begreep wat de Hindoe hem overbracht.

Deze herhaalde:

— Zij heeft hem verkocht.

— Hoe, verkocht?

— Aan den hoofdpriester.

— Wat beteekent dat?

— Ik weet nu genoeg, zei de Hindoe... Ge hoeft de vrouw niet verder te ondervragen... Wij moeten onmiddellijk handelen, willen we den jongeling nog levend terugvinden.

— Bestaat daar nog hoop op?

— Zonder twijfel!

— Laat ons dan geen second verliezen.

— We zullen al dat volkje hier gekoord en gebonden laten liggen en de deuren goed sluiten... Ik zal ze hier later wel komen oppikken... Deze kleine hier moet ons vergezellen, want hij kan ons veel dienst bewijzen onderweg... En laat ons nu spoedig naar den gouverneur ijlen, om versterking te vragen.

— Wat gaan we doen?

— Laat ons geen tijd verliezen met me dat te doen zeggen. Ge zult het wel zien... Kom...

Zij verlieten het huis en spoedden zich naar het paleis van den gouverneur.

Haastig deelde de Hindoe den ambtenaar in het kort mede wat er geschied was en vroeg een tiental dienaars om hem te vergezellen.

De gouverneur liet hem onmiddellijk over

het noodige getal manschappen beschikken.

De Hindoe wapende zijne gele makkers met revolvers en dolken.

Hij voerde nu, buiten Daks, een twaalfstal wel gewapende mannen aan.

— Gaan we dan oorlog spelen? vroeg Daks. Mag ik mijne makkers verwittigen, om hun toe te laten het tochtje mede te maken?

— Ieder oogenblik dat wij verliezen, zei de Hindoe, kan oorzaak zijn dat we uwen makker dood vinden.

— Vooruit dan maar, antwoordde Daks.

— Gij hebt den priester gaan verwittigen, zei de Hindoe tot den kleinen knecht der opium-rookerij.

— Ja, dat heb ik gedaan.

— Wijs ons den weg... Loop voor ons uit... Als ge tracht weg te sluipen, dood ik u... Begrepen!

— Goed, zei de gele jongen, en door de anderen gevolgd begaf hij zich op weg.

Na verschillende straten en stegen te hebben doorloopen, bleef hij stil voor eene groote woning, eerder een paleis.

— Ik heb het gegist! zei de Hindoe op vreugdevollen toon. Ik heb mij niet bedrogen.

En tot Daks:

— Het is niet noodig dat wij hier binnengaan, want we zullen er den hoofdpriester toch niet vinden... Laat ons dadelijk naar het heilig woud ijlen.

— Het heilig woud?

— Ja, daar moet uw makker zich thans bevinden.

— Dat wordt al langer hoe meer een onbegrijpelijk avontuur! kreet Daks.

— Tracht niet te begrijpen, dat zult ge later wel... Ik herhaal het nog eens: laat ons geen tijd verliezen, als ge uwen makker levend wilt verlossen.

— Dat spreekt, zei Daks... Laat er ons dan maar op los gaan...

En hij volgde den Hindoe en zijne mannen, die met versnelden pas, eerder loopend dan gaande, langs den kortsten weg de stad verlieten...

Als de Rosse uit zijnen roes ontwaakte, waren zijne hersenen als verdoofd en hij kon in de eerste oogenblikken aan zijne gedachten geen vasten vorm geven.

Wat is er gebeurd?

Dat was de eerste vraag die hij zich zelf stelde, zonder er onmiddellijk antwoord te kunnen op geven.

Slechts langzaam en met stukken en brok-

ken kwam hem voor den geest hetgeen er geschied was.

Zoo zag hij den Hollander voor hem oprijzen, daarna de opiumrookerij, dan gedeelten van zijne droomen onder den invloed van het gif en dan... niets meer.

Waar bevond hij zich.

Nog steeds in de kamer waar hij gerookt had?

Een dikke duisternis heerschte rondom hem.

Hij stond recht en wilde naar een der muren van het vertrek ijlen, om na te gaan of hij geen venster of geene deur kon vinden.

Hij struikelde...

Zijn rechtervoet was met een ketting aan den vloer vastgeklonken.

Eene rilling voer door zijn lichaam.

Wat beteekende dat nu?

Hij tastte naar zijn voet en voelde dat hij om den enkel eene boei droeg.

Droomde hij nog voort?

Neen, alles zegde hem, dat hij wel degelijk ontwaakt, dat het al werkelijkheid was.

Werktuigelijk greep hij naar zijn revolver.

Men had hem het wapen ontnomen...

Wat wilde men met hem beginnen?

Was hij in handen van roovers gevallen, die hem gevangen hielden, om een losprijs te eischen.

Dan was het niet erg.

Het was zeker dat Steadily, en zoo hij het niet deed dan zou Mol wel dadelijk optreden, het noodige geld zou geven.

Waarom zou men hem anders gevangen houden?

Als men er alleen was op uit geweest hem te plunderen, dan zou men hem eerder hebben gedood.

Of zat hij in de staatsgevangenis van Bombay, had hij onder den invloed van den opium zich aan een misdrijf schuldig gemaakt?

Dan zouden zijne makkers hem wel weten los te krijgen!

Deze en honderd andere gedachten woelden in zijn brein om en vermoeiden danig zijnen geest, die onder den drang van den opium nog afgemat was, zoodat de Rosse opnieuw op den grond ging liggen en de oogen sloot...

Hij ontwaakte eenigen tijd laten en begon weder over zijnen toestand na te denken.

De onzekerheid waarin hij verkeerde, de geheele onwetendheid eerder, maakte hem danig zenuwachtig, riep eene groote vrees in hem wakker...

Het koude angstzweet brak hem over het gansch lichaam uit.

Hij begon luidop te roepen.

Daarna spitste hij de ooren, doch vernam niet het minste geluid.

Hij riep luider en luider.

Dezelfde stilte bleef heerschen.

En de duisternis was steeds even zwart, geen lichtstraaltje klaarde er in op...

Hoe lang hij daar zoo vertoefde, kon hij niet zeggen, want traag als eene slak kroop de tijd voorbij en één minuut moest hem wel een uur toeschijnen.

Eindelijk hoorde hij gerucht boven hem, als van voetstappen.

Eenige stonden later viel er een lichtstraal in zijn verblijf...

Er werd eene val boven zijn hoofd geopend.

Hij bemerkte dat eene trap naar deze val leidde.

Deze werd nu heel en al opengezet, en een man, die eene lantaarn in de hand droeg, daalde tot in het vertrek.

De Rosse keek hem aan...

Het was eene gele man, een Hindoe wellicht, die een prachtig zijden kleed droeg, geheel bezet met edelgesteenten, die in 't licht van de lantaarn fonkelden en schitterenden.

Hij staarde eene lange wijl den Rosse aan.

Dan knikte hij met het hoofd, als wilde hij beduiden:

— Zeer wel... opperbest...

En hij verwijderde zich.

— He, Mijnheer, kreet de Rosse, mag ik u vragen wat ik hier doe? Waarom ik hier geketend ben? Zeg...

Hij begreep echter dadelijk dat er negenhonderd negen en negentig kansen waren op duizend, dat de Hindoe geen Vlaamsch verstond en herhaalde deze vraag in het Engelsch.

De man keek niet eens om, besteeg de trap, de val viel dicht en de Rosse bevond zich weer alleen in de duisternis.

— De kerel knikte mij vriendelijk toe... Daaruit is toch af te leiden dat ze niet van plan zijn mij kwaad te doen!

En ik geloof niet dat ze er op uit zijn mijne makkers geld af te persen, want die gele Mijnheer had eene fortuin edelsteen en aan zijn jas hangen...

Maar, wat willen ze dan van mij?

Ze hebben mij hier toch niet gezet, om mij nu en dan eens te laten bekijken?

Dat is het: de vent met zijn schoon kleed zal de kapitein der rooversbende zijn.

't Zal toch op een losgeld uitdraaien.

Ik zou er niets tegen hebben, dat ze eenige franken meer eischten — Mol is toch rijk genoeg — en mij wat eten bezorgden!

Ik zie scheel van den honger.

En een glas water zou mij ook welkom wezen!

Hij begon weer te roepen.

Even vruchteloos als vroeger, want niet het minste geluid trof zijn oor.

Weer verliep een lange tijd...

De val werd opnieuw geopend en weer kwam een man met eene lantaarn, gevolgd door een tweeden, naar beneden.

Een hunner maakte den ketting los, waarmede de voet van den Rosse aan den grond was vastgeklonken, en de andere deed onzen held teeken hem te volgen.

De Rosse besteeg achter hem de trap, gevolgd door den anderen Hindoe, die de ketting vasthield.

— Ik moet nu veel weg hebben, dacht de Rosse, die in alle omstandigheden zijne geesteskracht en zijne blijmoedigheid bewaarde, ik moet nu veel weg hebben van eenen beer, dien de Bohemers laten dansen... Zoo'n beest houden ze ook zoo vast met een ketting aan den poot!...

Wanneer hij langs de val boven zijn verblijf was gekomen, bemerkte de Rosse tot zijne niet geringe verbazing, dat hij zich in eene prachtige zaal bevond, waarvan de kanten zoldering op pilaren van kantwerk scheen te rusten, het alles met heldere kleuren, goud, zilver en met veel smaak versierd.

In nissen, aangebracht in de wanden, stonden talrijke beelden.

Vóór die beelden, in gouden vaten, brandde reukwerk, dat geheel de zaal met een aangename geur vervulde...

In het midden bevond zich eene tafel, waarop al de spijzen die in Indië worden opgedischt, en al de vruchten die ginder te verkrijgen zijn, in zilveren vaatwerk waren opgediend en tot eten uitnoodigden.

De Hindoe leidde den Rosse bij de tafel, schoof hem een zetel toe en deed teeken dat hij zich aan het maal moest te goed doen.

De jongen liet het zich geen tweemaal zeggen.

— Die kerels schijnen niet veel van spreken te houden, dacht hij onder het eten, maar des te meer van voedsel.

Dat heb ik nu op dit oogenblik toch het liefste ook, want ik ging flauw vallen!

Als ze mij alle dagen zoo'n noenmaal voorzetten, dan wil ik nog wel eenigen tijd hier op logement vertoeven.

Maar, ze moeten mij eene andere slaapkamer en een beter bed geven, anders zal ik op mijnen poot spelen.

En hij at dapper door.

De arme jongen giste niet dat het zijn laatste eetmaal was.

Dat was het toch in de meening van de Hindoes, die het hem hadden voorgezet.

Indien Daks niet op tijd kwam, met zijne manschappen, dan zou het inderdaad het laatste maal van den Rosse zijn...

De gele man met het kleed vol edelgesteenten was de hoofdpriester, die den Rosse van de oude heks had afgekocht, en die dezen koop had gedaan om den jongen te laten wurgen.

De Hindoes, welke onder den hoogepriester stonden, behoorden tot eene sekte, die als bijzonderste gebod harer aanklevers oplegde minstens eens per jaar eenen blanke te wurgen en hem dan als offer voor de goden te verbranden...

Over 't algemeen maakten de wurgers jacht op de blanken in de bosschen...

Zij slopen dan achter hun slachtoffer, besprongen het en wurgden het met de handen.

Maar, het gebeurde wel eens, dat er langen tijd verliep eer een blanke verscheen en er dan ook ene groote tijdruimte verstreek eer er weer een offer aan de goden was op te dragen...

Het was in zulke omstandigheden dat de hoofdpriester dan een slachtoffer deed oplichten of van boosdoeners afkocht.

Dat was het lot van den Rosse geweest.

Als deze gedaan had met eten, en rondkeek om de zaal te bewonderen, verscheen weer een Hindoe en trad op hem toe.

In zuiver Engelsch sprak hij:

— Ontkleed u.

— Wat zegt ge! vroeg de Rosse ten zeerste verbaasd. Wat vertelt ge? Mij ontkleeden!

— Ja.

— Waarom?

— Ik heb u alleen te zeggen: Ontkleed u... Indien ge niet onmiddellijk gehoorzaamt zal ik mijne dienaars ontbieden, die u met geweld zullen helpen.

— Als 't niet anders gaat, dacht de Rosse,

dan zal ik maar gehoorzamen... Wat gaat er nu gebeuren?...

Hij ontkleedde zich...

Een lang wit zijden kleed, dat hem op de voeten daalde, werd aangebracht en de Rosse werd er in gehuld.

Dan leidde men hem tot bij den ingang van de zaal en opende de deur.

Er werd hem beduid dat hij moest heengaan.

Hij trad buiten.

De deur viel achter hem dicht.

Hij stond alleen in een woud, dat met reusachtige, eeuwenoude boomen het gebouw, dat hij zooeven verlaten had, omgaf.

Nu begreep hij nog minder wat er met hem gebeurde dan daareven.

Was het nog steeds een droom die voortduurde?

Waarheen kon hij zich nu begeven?

Wilde men hem in het bosch laten verdoolen?

Maar met welk inzicht?

En waarom hem dat zonderling kleed om de lenden geworpen?

En geen levend wezen in heel den omtrek.

Eindelijk besloot hij maar op goed valde het uit door het woud te stappen...

Hij ging recht voor zich uit.

De takken van het kreupelhout, dicht bij hem, ritselden.

Een man sloop hem na...

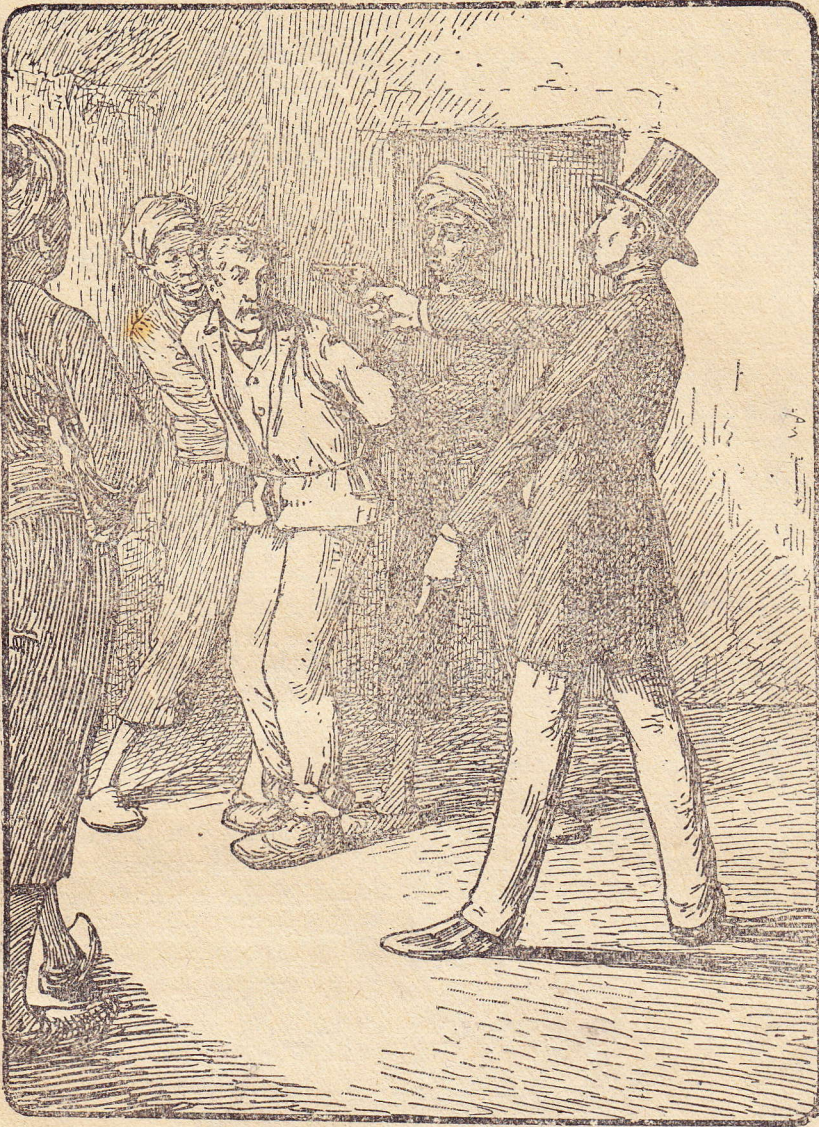
Als de Rosse een paar honderd meters ver was gegaan, en een gedeelte van het woud genaderd, waar een breede baan dit laatste doorliep, wellicht een weg die hem naar Bombay of toch naar een bewoond gedeelte dier streek zou leiden, kwam de Hindoe, die hem als eene slang was gevolgd, achter den Rosse uit het struikgewas te voorschijn...

Op de teenen, zonder het geringste gerucht te maken, liep hij naar den jongeling, die weer met wat hoop naar de baan stapte...

Met een sprong wierp hij zich op onzen held en hem bij de keel grijpend, zich langs achter houdend, trok hij hem achterover op den grond.

Hij wong zich van onder zijn slachtoffer uit en steeds de keel van den jongen als in eene ijzeren schroef gekneld houdend, plaatste hij zijne rechterknie op de borst van den Rosse...

Deze, met eene groote lichaamskracht begaafd, kronkelde als een paling onder den

Hij trok zijnen revolver en richtte zijnen loop op het hoofd van den Hollander. (Blz. 292)

Hindoe en kon een oogenblik zich loswringen en zijne keel bevrijden.

— Hulp!

Snerpend klonk die kreet.

Dat was alles, want weer hadden de klauwen van den gelen man de keel van den Rosse vastgegrepen en drukten de vingers van den aanvaller weer zwaar op den stroot van den te wurgen jongeling.

Op dit oogenblik sprong een man, die door het klein gewas tot daar was doorgedrongen, te voorschijn; zijne gesloten vuist kwam als een moker op het hoofd van den wurger terecht, die een gil uitstootte en bedwelmd viel.

De Rosse bleef liggen...

Hij had het bewustzijn verloren.

Daks — want hij was het — had dadelijk zijnen makker herkend...

Hij knielde bij den bewusteloozen jongen neder en begon de kunstmatige ademhaling op hem toe te passen.

Intusschen was ook de dienaar van den gouverneur komen toesnellen met zijn manschappen.

— Hier is mijn gezelschap, zei Daks, maar ik vrees dat de moordenaars hem gedood hebben...

— Dat geloof ik niet, zei de Hindoe, die den Rosse een oogenblik had beschouwd. Laat mij even beproeven hem tot het leven terug te roepen.

— Kunt gij dat?

— Ik zei: laat mij het beproeven.

— Doe uw best, ge zult er rijkelijk voor beloond worden, dat beloof ik u.

De Hindoesche dienaar zat reeds geknield

naast den Rosse en duwde met den vinger een der oogleden van den gewurgden omhoog.

— Hij leeft, zei hij.

Hij haalde een doosje uit den zak van zijnen borstrok, dat hij opende en waarin zich een soort groenachtig vet vertoonde.

Hij wreef een weinig van dien balsem op de beide slapen van den jongeling.

Eene rilling ging door het lichaam van dezen laatste, zoodat men het bibberen zag en hij opende bijna oogenblikkelijk de oogen.

— Gelukt! zei de Hindoe.

Een oogenblik scheen de Rosse naar adem te snakken, om dan weder de oogen te sluiten en regelmatig maar zwaar adem te halen.

— Hij slaapt nu, zei de dienaar van den gouverneur. Ik zal hem door mijne mannen doen naar de stad voeren... Met takken en twijgen hebben we spoedig een draagstoel gemaakt...

— Hoe eerder hoe liever, antwoordde Daks, want ik denk dat het noodig is den Rosse zoodra het maar kan in handen van eenen geneesheer te leveren... Wie weet of zijne keel niet langs binnen gekwetst is geworden?

— Ja, sprak de Hindoe, dat is misschien noodig, alhoewel ik denk dat alle gevaar geweken is. Ik heb daarbij nooit veel vertrouwen gesteld in de geneesheeren van Europa. Ik zou u zelfs aanraden uw vriend te laten genezen door een Hindoesch heemeester.

— Mij goed, zei Daks, als hij maar spoedig weder te been is.

— Ik zal bevel geven dat men hem bij Faringha brengt, die zelfs dooden uit hun graf kan doen opstaan...

— Doe dat...

De gele mannen waren bezig eene berrie te vervaardigen, uit takken en twijgen en een bed van mos samengesteld.

Hierop werd de Rosse neergelegd en allen zetten zich op weg, langs de groote baan...

Niemand had hen gestoord.

— Nu zitten de wurgers op hun slachtoffer te wachten, zei de Hindoe..

— Het zal eene ontgoocheling wezen, als ze niemand zien komen, en, het wachten moede, op zoek zullen gaan.

— Om alleen hun bedwelmden makker weder te vinden.

— Ze kunnen hem aan de goden offeren.

— Ze zullen het voorgevallene beschouwen als een teeken van woede der goden, en hieruit afleiden dat ze niet genoeg blanken wurgen... Ik geloof dat het voor de blanken in de

eerste volgende dagen niet pluiz zal wezen in het woud...

— De Rosse is bij mirakel ontsnapt.

— Ge moogt zeggen dat zijn leven aan een zijden draadje heeft gehangen.

— Ik ben op tijd gekomen.

— En gij hebt het geluk gehad met een slag den wurger neer te vellen, zoodat hij zijne makkers niet heeft kunnen verwittigen... Een gil van hem ware voldoende geweest om ons al de deugnieten op den hals te halen.

— Op den hals is de rechte uitdrukking, zei Daks.

— En dan zoudt gij wellicht ook gewurgd zijn geworden.

— Gijlie niet?

— Neen, maar een erger lot nog zou ons zijn beschoren geweest... Men zou ons gemarteld en dan gedood hebben, om ons af te leeren ons met de zaken der blanken in te laten.

— Een afdoend middel, meende Daks... Ik weet niet hoe ik u mijnen dank, of liever den dank van al de reisgezellen zal kunnen betoonen.

— Dat is niet noodig... Ik heb alleen de bevelen van den heer gouverneur gevolgd... Dat was daarenboven mijn plicht...

— Zonder u ware de Rosse dood geweest!

— Dat lijdt geen twijfel, want gij zoudt nooit geweten hebben dat er wurgers bestonden en waar zij hunne godsdienst oefeningen hielden...

— Wat gaat ge nu tegenover hen doen?

— Niets.

— Hoe niets?

— Ge zult dat dadelijk begrijpen... De hoo-gepriester heeft hier een grooten invloed en veel der te Bombay verblijvende Hindoes behooren tot de sekte der wurgers... Het zou gevaarlijk wezen voor de regeering iets tegen hem te ondernemen...

— Ik versta dat, maar dan zullen er nog meerdere slachtoffers vallen van die booswichten!

— Misschien wel, maar we zullen dat zoo-veel mogelijk verhoeden, door de priesters te doen bewaken en nauw toe te zien over hunne daden, in hunnen tempel en in het woud. Meer mogen we uit voorzichtigheid niet doen.

Ze waren de stad genaderd en de Rosse werd naar de woning van Faringha, den gelen geneesheer gebracht.

Deze laatste onderzocht de keel van den nog steeds slapenden jongeling.

— Een slachtoffer der wurgers? vroeg hij.

En op het bevestigend antwoord van den dienaar des gouverneurs, zei hij:

— Ik heb het dadelijk bemerkt... Hij mag van geluk spreken, de jongen, want er is niets van zijn plaats in de keel... Zoodra hij ontwaakt, geeft ge hem een paar slokken te drinken van het vocht dat ik u geven ga... Een paar dagen zal hij wat benauwdheid voelen en dan zal alles gedaan zijn.

Hij opende eene kast, waaruit hij een chineesch vaasje haalde, hetwelk hij Daks overreikte.

— Een pond, zei hij.

Daks gaf hem twee goudstukken van een pond en de geneesheer volgde hen buigend tot bij den uitgang zijner woning.

De Rosse werd naar het Wellington-hotel

gevoerd en als Steadily en zijne makkers des anderendaags aan boord van de *Shakespeare* traden, was de jongen heel en al hersteld.

— Ik heb de eerste en laatste maal opium gerookt, zei hij. Ze vangen mij daarmee niet meer.

— Ge zoudt in 't bosch nog eene erger pijp kunnen rooken hebben, sprak Mol. De heer Daks is juist op 't gepast oogenblik gekomen.

De Rosse greep de hand van Daks en drukte ze innig in de zijne.

— Dat zal ik nooit vergeten, sprak hij.

— Och kom, zei Daks, daar spreken we niet meer over. Ik ben u dankbaar dat ge mij de gelegenheid hebt gegeven, te bewijzen dat ik als detective toch wat waarde heb!... En einde goed, alles goed!...

HOOFDSTUK XXXIX

DE STRAATJONGEN EN HET STRAATMEISJE

Er was iets gebeurd aan boord van de «*Shakespeare*» dat misschien nog nooit op een schip was voorgevallen.

De heer Steadily had te Bombay een brief ontvangen van miss Victoria Donsdeele, waarin deze hem meldde, dat zij veel verdriet had, omdat hij zoo lang wegbleef, en zij zoodanig zenuwachtig was geworden, dat de geneesheeren voor eene ziekte vreesden. als haar toestand niet veranderde.

Dat deed den Brit er toe besluiten onmiddellijk naar Engeland te stevenen en niet meer aan wal te komen, dan om levensvoorraad en kolen aan boord te nemen.

Hij liet zulks met een telegram aan miss Victoria weten.

De gedachte aan het geliefde wezen hield hem echter zoodanig bezig, dat hij vergat het bijzonderste aan den kapitein van de «*Shakespeare*» mede te deelen, en hem alleen het bevel werd gegeven de reis voort te zetten.

Ze was voorspoedig en een schoonen morgen legde de boot te Calcutta aan.

De kapitein begaf zich naar de kajuit van den heer Steadily en berichtte hem:

— Mijnheer, we zijn te Calcutta aangekomen.

— Goed.

Maar, als hij reeds dit woord had uitgespro-

ken, scheen hij eerst te begrijpen wat de kapitein hem had gezegd.

— Waar zijn we aangekomen? vroeg hij, denkende dat hij verkeerd had begrepen.

— Te Calcutta.

Hij kon zijne ooren niet gelooven.

— Waar! kreet hij.

— Zooals ik de eer heb u te zeggen: te Calcutta.

— Zijt ge krankzinnig, man?

De kapitein begon te gelooven dat de Brit in dat geval verkeerde.

— Waarom, Mijnheer?

— Zeg me nu eens van welke stad ge spreekt en waar die gelegen is... Zijn er twee Calcutta's in Indië... Spreek dan toch.

— Neen, Mijnheer, er is maar een Calcutta, de hoofdstad, en ze ligt op 22° 34' Noorderbreedte, aan den oever van de Hugli-rivier.

— En daar zijn wij nu?

— Ja, Mijnheer! Waarom?

— En we komen van Bombay?

— Inderdaad.

— En gij ligt niet in de ijzers?

— Ik, Mijnheer.

— Omdat ge dol-gek zijt!...

De heer Steadily was rechtgesprongen.

De vuist dreigend opgeheven stond hij voor den onthutsten bevelvoerder.

— Ik weet niet wat mij belet u den kop in te slaan! kreet hij.

— Maar, wat heb ik dan...

— Had ik u geen reisweg voorgeschreven?

— Ja, Mijnheer.

— Heb ik u te Bombay het bevel niet gegeven de reis voort te zetten.

— Dat heb ik gedaan.

— Naar Europa? Van Bombay naar Calcutta!

— De heer Daks heeft den reisweg veranderd.

— Daks!

— Hij heeft me gezegd naar Calcutta te varen en dan terug naar Bombay.

— Als hij gek was!

— Gij hebt me niet gezegd, dat ik het bevel van den heer Daks moest beschouwen als ingetrokken.

De heer Steadily beschouwde een wijl den kapitein, die zeker van zijn stuk, overtuigd dat hij zijnen plicht had vervuld, kalm voor hem stond.

De lippen van den Brit trilden; een paar oogenblikken lang kon hij geen woord uit zijne door woede en spijt toegeschroefde keel krijgen.

Eindelijk borst het los:

— Ezel der ezelen! riep hij... En ik die dacht dat we de Roode Zee gingen naderen!

— Gij hebt me niets gezegd, Mijnheer.

— Ga heen.

— Ik heb toch niet verdiend dat...

— Pak u weg!...

De kapitein verliet de kajuit.

Als de man weg was, kwam er weer kalmte in Steadily's ziedend brein en hij moest aan zich zelf bekenen, dat hij inderdaad den kapitein stipter bevelen had moeten geven.

Deze hem door Daks, namens den Brit medegedeeld, als hij met den steen op de vlucht was, waren inderdaad niet ingetrokken geworden.

Ze lagen nu vóór Calcutta, de boot had een groot gedeelte van de reis achteruit in stede van vooruit afgelegd.

En miss Victoria wachtte met ongeduld op zijne komst, zou ziek worden als hij niet spoedig te Londen was.

Stond het dan geschreven, zooals de Congogids steeds beweerd had, dat hij zijne geliefde nog zoo spoedig niet zou wederzien?

In ieder geval kwaad zijn hielp tot niets, des te meer dat Steadily voelde dat hij zelf

niet van alle lichtzinnigheid vrij te pleiten was.

Toen hij op het dek kwam en het woord tot den kapitein richtte, die er zich aan verwachtte afgedankt te worden, was hij zeer kalm geworden:

— Al wat noodig is aan boord nemen, zei hij, en heden middag terug uitvaren.

— Goed Mijnheer. Niemand van boord?

— Alleen de manschappen die ge noodig hebt om proviand te halen.

— Begrepen.

Eerst waren al de reizigers van plan aan boord te blijven, maar als de matrozen aan wal gingen, besloten Janneken en Mol met hen mede te gaan, om een hoekje van de stad te zien, en wilde Daks hen vergezellen.

— Als ge met drieën zijt, sprak hij, loopt ge veel minder gevaar dan met twee.

— Gaat ge niet met ons mede? vroeg Janneken, als hij hoorde dat de Rosse den wensch niet te kennen gaf hen te vergezellen.

— Neen, zei hij, ik heb hoofdpijn en ga terug naar mijne kooi.

— Opium en Hindousche wurgers houden hem aan boord, sprak Mol. Hij plaatst de schouwen waar de plagen vallen!

— Wat vertelt ge? vroeg Daks lachend. Hij plaatst de schouwen?...

— Ik wil zeggen, meende Mol, dat hij de schouwen plaagt waar de plaatsen vallen.

— Dat's nog beter!

— Neen, ik bedoel: dat hij de vallen plaatst waar de schouwen... Wel, wel, daar geraak ik niet uit!... Dat hij de plaatsen plaagt waar de schouwen vallen... Neen, dat hij de plagen plaatst!... Ik geef het op.

— Dat hij de plaatsen schouwt waar de plagen vallen, zei Daks, die tranen in de oogen had van 't lachen, terwijl Mol zoo in zijn spreekwoord verward zat te spartelen. En hij heeft gelijk. Een ezel stoot zich geen tweemaal aan denzelfden steen.

— En hij ook niet! Hij staat dus gelijk met een ezel?

— Laat ons de spreekwoorden nu voorloopig terzijde laten en Calcutta bewonderen.

Deze stad, de hoofdplaats van het Britisch-Indische keizerrijk, is op ongeveer 130 kilometer van den golf van Bengalen gelegen, op den linkeroever van de Higli-rivier.

Het klimaat is er zeer warm en terzelfdertijd zeer vochtig, zoodat het er erg ongezond is.

Er valt zeer veel regen.

Cyclonen richten er bijna alle jaren groote verwoestingen aan.

Evenals te Bombay maken cholera, koorts en pest er talrijke slachtoffers.

Sedert 1870 heeft de stad gezuiverd drinkwater, wat den gezondheidstoestand veel heeft verbeterd.

Het droogleggen der moerassen heeft daar ook veel toe bijgedragen.

De eigenlijke stad door de Hugli en den ringspoorweg ingesloten, heeft ongeveer een en twintig duizend vierkante meters oppervlakte, telt groote pleinen voor de soldaten, fraaie wandelplaatsen voor de burgers, en een groot fort, tegen de stad gelegen, dat een omvang van drie vierkante kilometers inneemt, met ruim zeshonderd kanonnen gewapend is en eene bezetting van 25000 man heeft.

Op het prachtige Maiden plein bevindt zich het paleis van den onderkoning van Britsch Indië, het stadhuis, eene bank, een postkantoor en de Munt.

In de stad zijn nog te bewonderen de heerlijke gebouwen der Kamers, het Gerechtshof, verscheidene Protestansche en Katholieke kerken.

Standbeelden zijn er, zooals tegenwoordig overal waar menschen bijeen wonen, in groot getal.

Met de voorgeborchten heeft Calcutta meer dan een millioen inwoners, Hindoes, Mahomedanen en Kristenen.

Een zesduizend Europeanen zijn daar in gegrepen.

De nijverheid is samengetrokken in eene voorstad, Houwrah geheeten, tegen Calcutta gelegen.

Er zijn daar 26 jutefabrieken met ruim 15.000 weef toestellen met meer dan 80.000 arbeiders, katoenspinnerijen, papier-, suiker- en indigofabrieken, een messinggieterij en tal kleinere ondernemingen.

In Kosipur bezit de Staat eene groote geschutgieterij.

De handel van Calcutta heeft zich spoedig uitgebreid dank zij de ligging der stad, aan de rivier, in de nabijheid der zee, en door de spoorwegen.

Wat den invoer betreft, katoenen stoffen, garens en twist maken er het grootste gedeelte, meer dan de helft, van uit; ook dienen aangehaald wollen en zijden stoffen, metalen, boeken, pelswaren, suiker, spek, ham, kaas, boter, petrolee, kleurstoffen.

Voor den uitvoer maken jute, opium, thee,

rijst, kruiden, katoen, cliezaden, indigo, ruwe zijden en gummi de hoofdartikels uit.

Diamond-Harbour is de haven waar groote schepen komen. Zij is bij middel van een spoorweg met Calcutta verbonden.

Kleinere schepen komen in de haven der stad, die ongeveer zestien kilometers lang is.

Het was in 1686 dat Engelsche kooplieden, die uit hunne factorij Hugli verdreven werden, zich in het dorp Tsjatanati vestigden, dat met Cali Ghat, waarvan de naam Calcutta voortkomt en een paar andere dorpen, de plaats innam, waar nu de stad ligt.

In Juni 1756 werd ze door Soeradjed Daulah ingenomen, maar in 1757 teruggenomen door Clive.

Sinds 1772 is zij de hoofdstad van Britsch-Indië.

Janneken, Daks en Mol waren dus aan land gegaan, om een kort bezoek aan de stad te brengen.

Het toeval speelt eene groote rol in het bestaan van den mensch.

Dit vluchtige bezoek aan de vreemde stad zou een grooten invloed uitoefenen op het verdere bestaan van Janneken.

Ware hij niet van boord gegaan, geheel zijn levensloop zou eene andere wending hebben genomen.

Het stond geschreven, zou Tarara, de Congogids, hebben gezegd...

Terwijl ze langs de straten kuierden, ontmoetten zij een jong meisje, dat een korf met fruit droeg, hetwelk zij aan de voorbijgangers te koop bood.

Toen zij de vreemdelingen bemerkte, trad zij op hen toe en zei in het engelsch:

— Koopt toch iets, Mijnheeren.

— Dat moeten we doen, sprak Janneken... Het meisje herinnert mij de dagen mijner jeugd.

Als de verkoopster hoorde dat de mannen geen engelsch spraken, hernam zij ditmaal in zeer zuiver fransch:

— Koopt toch wat, Mijnheeren.

— Zoo, zei Mol, ook in 't fransch! Gij spreekt fransch, juffertje.

— Zijt gij een Franschman?

— Ja, antwoordde Mol, ik hoor te Parijs thuis. Ik ben er wel niet geboren, maar ik werd er toch opgevoed.

— Ik ook, zei het meisje... Mijne moeder was eene Fransche.

— Hoe zijt ge dan hier gesukkeld?

— Och, Mijnheer, dat is eene gansche ge-

schiedenis... En ik verbeuzel hier mijnen tijd, en loop de kans thuis eene flinke ranseling te krijgen, want ik moet dezen middag eene kroon medebrengen... En ik heb nog geen farthing verdiend... Koop toch wat...

Janneken sprak in het Vlaamsch tot Mol:

— Het meisje boezemt mij veel belang in... Ze moet ergens bij lieden huizen die haar op straat zenden om het noodige geld voor hun lui bestaan te verdienen... Zoo werden wij, de Rosse en ik, door onzen zoogezegden vader ook behandeld... Ik zou er meer willen van weten.

— Wie weet is het geen verdichtsel dat ze ons opdischt.

— Dat zouden de menschen ook gezegd hebben, als ik met mijne harmonica rondliep en mijne geschiedenis zou verteld hebben.

— Het is zoo.

— Kom, Mol, geef het meisje een paar kronen en vraag haar dat ze hier terug zou komen, als ze 't geld thuis heeft afgegeven... Ik wensch nader te vernemen wie ze is... Doe me dat genoeg...

— Als ge 't verlangt?

Mol stopte de fruitverkoopster de twee zilverstukken in de hand en zei:

— Nu zult ge thuis wel goed ontvangen worden.

Er kwam eene tinteling van vreugde in de schoone zwarte oogen van het meisje.

— Ik dank u, zei ze... Nu zal men mij den ganschen dag wel met rust laten.

— We zouden u nader willen leeren kennen. Woont ge ver van hier?

— Vijf minuten.

— En moogt ge terug de straat op als ge 't geld zult afgegeven hebben?

— Zeker... Eens als ze mijn verkoopgeld beet hebben, bekommeren ze zich niet meer om mij... 't Is hun gelijk waar ik dan loop... Als ik 's avonds, om met een mandje bloemen weer uit verkoopen te gaan, maar terug ben... En dan mag ik tot 's morgens wegblijven, maar ik moet weer eene kroon medebrengen, of de kat komt op de koord...

— Goed... Ga dan spoedig naar huis en keer dadelijk hier weer... Wij wachten op u.

— Waarom dan toch? vroeg het meisje, en ze keek met wantrouwen Mol aan.

— Ik zei het u reeds: Wij verlangen uwe geschiedenis te kennen.

— Ze is niet plezant en ze kan u trouwens weinig belang inboezemen.

Janneken greep de hand van het meisje en sprak op zachten toon:

— Keer hier spoedig terug, mij boezemt uwe geschiedenis zeer veel belang in.

De fruitverkoopster staarde een oogenblik den jongen aan, en zijn zoetaardig gelaat, zijne zoete blikken schenen haar gerust te stellen.

— Binnen tien minuten ben ik hier terug, zegde ze... Wat een zonderling geval!

En ze ging henen met vluggen tred.

Janneken keek haar na, tot ze in eene zijstraat verdwenen was.

— Inderdaad een zonderling geval, zei Daks... Wat hebben we nu toch met de geschiedenis van die mooie meid te stellen?

— Ze heeft Janneken met hare schoone oogen heel en al ingepakt, lachte Mol.

— Och, gijlie kunt niet begrijpen hoe zoo'n straatloopster mij belang kan inboezemen, omdat gij nooit straatloopers geweest zijt; maar ik ben een straatlooper geweest, en ik heb bemerkt hoe lijden en ontbering op dat lieve gezichtje geprent staan...

— Als ze ons maar in geene opium rookerij brengt, zei Daks.

— Om verkocht te worden aan de wurgers, voegde Mol er bij.

— Wie niet meegaat naar zulke rookerij, zal dergelijk avontuur niet oploopen, deed Janneken opmerken.

En na een paar oogenblikken te hebben nagedacht:

— Nemen wij hier ons middagmaal of keeren we terug aan boord?

— We kunnen in de stad noenmalen, zei Mol. We hebben al den tijd.

— Dan stel ik voor de kleine met ons te laten eten.

— Mij goed.

— De hemel weet hoelang het geleden is dat haar nog eens iets smakelijks werd voorgezet!

— Armoede moet er hier genoeg zijn tusschen het kleine volk.

— Dat geloof ik, zei Daks. De hongersnood maait hier honderden menschen weg.

— Ik geloof, sprak Mol, dat we hier nog lang zullen mogen wachten... De kleine heks zal niet terugkeeren... Wie weet hoe ze op dit oogenblik aan 't spotten is met onze vrijgevigheid en ons vertrouwen.

— 't Is mogelijk, zuchtte Janneken, maar ik ben van het tegendeel overtuigd... Het zou me danig spijten, als ze niet wederkwam...

— Ge zult nog dikwerf spijt voelen, als ge vertrouwen stelt in de menschen die ge niet kent, filosofeerde Mol.

— En als ge vertrouwen stelt in de menschen die ge kent, zei Daks, zult ge ook al eene goede dosis spijt opdoen.

— Daar is ze! kreet Janneken, met blijdschap in de stem.

Inderdaad, het meisje kwam naar hen toe.

— Ik had het niet gedacht, sprak Mol... Het doet me genoeg, omdat het u plezier doet.

De fruitverkoopster was hen genaderd en zegde:

— Hier ben ik reeds terug... Ze hebben mij niet eens gevraagd waar ik de twee kronen vandaan heb gehaald... en zijn reeds in whiskey omgezet... Ik zal een rustigen dag hebben, want als ik terug naar huis ga, zullen ze op den grond liggen snorken...

— Wie is « ze »? vroeg Janneken.

— Och ja, ge hebt me hier doen weder komen, om u mijne geschiedenis te verhalen... Dat zal spoedig gedaan zijn, en ik zal mijne twee kronen op korten tijd hebben verdiend.

— Hebt ge reeds genoemaald? sprak Mol.

— Genoemaald?... Dat ken ik niet meer... Als er wat over is, dan wordt het me toegeworpen; is er niets te veel, dan kan ik mijn eten zoeken.

— Ga dan met ons mede, zei Janneken. Wij moeten nog middagmalen... Ge kunt hier op straat toch niet vertellen wie ge zijt en hoe ge te Calcutta kwaamt!

— Komt, sprak Daks, want ik heb honger.

— Als we nu maar wisten waar we eene goede tafel kunnen vinden, deed Mol opmerken...

— Op weg zullen wij wel iets ontdekken, zei Janneken...

— Aan de haven zijn groote hotels.

— Laat ons dan naar de haven terugkeeren. Zoo gezegd, zoo gedaan.

De kleine fruitverkoopster stapte aan Jannekens zijde...

Geen van beiden sprak een woord.

Het meisje was in gedachten verslonden en vroeg zich vruchteloos af, waarom die vreemdelingen zoo plotseling belang in haar stelden en haren korten levensloop wenschten te kennen.

Ware Janneken niet bij hen geweest, ze zou niet teruggekeerd zijn en zeker niet met hen medelooopen.

Maar de jongen boezemde haar vertrouwen in.

In een enkel oogenblik was eene groote sympathie voor hem in haar ontstaan.

Bijna dezelfde gedachten hielden den jongen op dit oogenblik bezig.

Hij had toch nog meer kleine meisjes en jongens ontmoet, die met fruit leurdien, die er armoedig uitzagen, zonder dat eene zoo diepe belangstelling in hem was verwekt geworden.

Hij had hun steeds al het geld dat hij op zak had gegeven, omdat hij aan zijn ellendig leven als straatlooper had gedacht, maar nimmer had hij hunne geschiedenis willen kennen, had hij de gewaarwordingen gevoeld die hem reeds hadden aangegrepen op 't eerste zicht van de kleine meid.

Voor het Clive-hotel bleven ze stil.

— Hier ziet het er goed uit, zei Daks.

— We moeten overal de kans wagen, meende Mol, en ik heb te grooten honger om nog langer te wachten.

Hij trad binnen, gevolgd door Daks.

— Hier durf ik niet binnengaan, sprak het meisje.

— Waarom niet? vroeg Janneken... Kom...

— Ze zullen mij daar weggagen!

— Wie zou dat doen?

— De bedienden.

— Als ge bij ons zijt? Dat zou ik wel eens willen zien!

Hij nam het meisje bij de hand en leidde haar in de prachtige eetzaal.

Schoorvoetend trad zij binnen.

De bedienden keken wel met schuine blikken naar het armoedig gekleede kind, maar Janneken deed haar bij de tafel plaats nemen, tusschen hem en Mol.

Met neergeslagen oogen zat het meisje daar, terwijl Daks een stevig maal bestelde.

In den beginne durfde de kleine de spijsen bijna niet aanraken, maar aangemoedigd door Janneken en door Mol liet zij zich door den eetlust medeslepen en at dat het een plezier was om het aan te zien.

Men kon goed bemerken dat het lang geleden was, dat ze aan zoo'n feesttafel had gezeten.

Een paar bekers wijn deden het bloed weer naar haar bleeke gezichtje stijgen en nu was ze werkelijk een zeer fraai kind.

Hare donkere oogen schitterden in haar lichtbruin gekleurd gelaat, dat met pikzwarte lokken omkranst was...

Het nagerecht werd opgediend en Daks, die eene sigaar had opgestoken, zei:

— Doe nu Janneken het plezier te vertellen wie ge zijt, want hij heeft bijna niet kunnen eten van nieuwsgierigheid.

— En zeg ons nu eens hoe uw naam is, voegde Mol er bij.

— Victoire.

— Een mooie naam... En hoe nog?

— Ik heb slechts één naam.

— Ik bedoel: uw familienaam.

— Victoire... Ik heb nooit anders geheeten.

— Heb ik u niet gezegd, zei Daks in 't vlaamsch, dat we minder vertrouwen in de kleine moeten hebben... Ze wil haar familienaam niet bekend maken!

— Dat laat inderdaad veel gissen, beaamde Mol.

— Zeg ons eens, zoo sprak Janneken, zonder aandacht te slaan op de woorden zijner twee gezellen, hoe uw vader heette?

— Dat weet ik niet.

— Neen? Hoe komt dat?

— Ik heb hem nooit gekend.

Dat ging als een vlijmend staal door Janneken's hart.

Hij ook had zijn vader niet gekend en zou hem nooit kennen.

— En uwe moeder? vroeg hij.

— Ook Victoire.

— Maar, haar familienaam.

— Victoire... Victoire... Ik ken er geen ander.

En, daar zij bemerkte dat Mol en Daks haar ongeloovig aanstaarden en deze laatste zelfs de schouders ophaalde, begon ze plots te weenen.

— Laat ons niet verder aandringen, zei Daks weer in 't vlaamsch.

Janneken keek hem met verbolgen blikken aan en sprak op korzelligen toon:

— Wat wilt ge zeggen?

— Wel, ge bemerkt toch zoo goed als ik, dat men het meisje flink de les heeft gespeld en zij ons niet meer zal vertellen dan ze wil kwijt wezen!

— Ik geloof het ook, beaamde Mol.

— Ik niet, zei Janneken... Als ge geen belang in het arme kind stelt, gaat dan henen... Ik zal wel alleen aan boord geraken.

— Zoo meenen wij het niet, zei Mol... Vraag nu maar aan de kleine dat ze ons wat vertelt... We luisteren met de meeste aandacht, niet waar Daks?

— Zeker!

Janneken wendde zich tot het meisje dat nu niet meer weende:

— Verhaal ons nu eens, Victoire, hoe eene Fransche meid als gij zijt, in Britsch Indië kwam en er fruitverkoopster werd. Gij hebt beloofd ons dat te vertellen.

— Ik ben thans zestien jaar, zoo begon Victoire haar verhaal, en slechts een half jaar hier in de stad.

Mijne andere levensjaren heb ik doorgebracht te Parijs en te Madrid.

Zoo toch, geloof ik, heette die groote stad in Spanje.

Mijn vader was een Spanjaard.

Hetgeen ik u nu ga verhalen, is hetgeen ik uit den mond mijner moeder heb vernomen.

Als zij niet dronken is, dan is zij zeer lief voor mij, en dan vertelt ze me van vroeger jaren.

Maar, dat gebeurt zoo zelden!

De krop kwam Victoire in de keel, maar ze kon ze slikken en terwijl twee tranen als parelen over hare wangen gleden, zette zij haar verhaal voort:

— Ik zei dus dat mijn vader een Spanjaard was, en hij behoorde tot eene groote familie, die veel te zeggen had bij den koning, want een van mijne oomen was gouverneur of zooiets.

Als ik wil, mag ik een titel dragen, zegde moeder mij.

Wat dat is, weet ik niet, maar het wil toch zeggen dat mijn vader bij rijke menschen was grootgebracht en zelfs eens zeer rijk moest worden.

— Ge zijt van adel, zei Janneken.

— Ja, zoo geloof ik dat moeder het heeft genoemd, maar ze voegde er bij dat zulks geen farthing in hare kas bracht en arme gravin- nen, ja, dat was het woord, zoo wel met fruit en bloemen moeten leuren als kinderen van arme werklieden.

Mijn vader was uit Spanje naar Parijs gekomen om in eene groote school veel te leeren en dan terug te keeren, om ook gouverneur of iets in dien aard te worden.

Hij had zijnen intrek genomen op de eerste verdieping van een huis, waar mijne moeder een kamertje op 't zesde betrok.

Zij was geheel alleen op de wereld.

Hare ouders waren jong gestorven en eene moei had haar opgevoed.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twee Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penttekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762